

§ 23. 1. Reklamacje dotyczące wad artykułów żywnościowych oraz nie budzące wątpliwości reklamacje wad artykułów nieżywnościowych, realizowane przez obniżenie ceny lub zwrot ceny za zwrotem albo przez wymianę towaru na znajdujący się w punkcie sprzedaży towar wolny od wad — powinny być załatwiane niezwłocznie.

2. Jeżeli jest wymagane dodatkowe sprawdzenie zasadności reklamacji (np. opinia rzeczoznawcy, badanie w miejscu używania wyrobu) lub sprowadzenie nowego towaru na wymianę albo reklamacja jest załatwiana przez usunięcie wady, sprzedawca załatwi reklamację najpóźniej w ciągu 14 dni od dnia jej zgłoszenia, chyba że konsument wyraził na piśmie zgodę na przedłużenie tego terminu.

3. Jeżeli konsument nie dostarczył towaru wraz z reklamacją, ustalone wyżej terminy załatwienia reklamacji liczy się od dnia dostarczenia towaru lub od dnia dokonania oględzin towaru wadliwego u konsumenta przez sprzedawcę. W tym ostatnim wypadku termin załatwienia reklamacji nie może przekroczyć 21 dni od dnia jej zgłoszenia.

§ 24. 1. W razie nieuwzględnienia reklamacji sprzedawca jest obowiązany zawiadomić o tym pisemnie konsumenta z podaniem uzasadnienia oraz zwrócić mu dostarczony wraz z reklamacją towar.

2. Niedokonanie zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, w terminie 14 dni od dnia zgłoszenia reklamacji uważa się za uznanie tej reklamacji z obowiązkiem załatwienia jej zgodnie z żądaniem konsumenta.

§ 25. Jeżeli w celu wymiany lub zwrotu towaru za zwrotem ceny, jak też w celu naprawy, towar został dostarczony staraniem konsumenta, załatwiający reklamację, na żądanie konsumenta, zwróci mu poniesione przez niego

koszty z tym związane (koszty transportu, demontażu, ponownego zainstalowania towaru, ubezpieczenia itp.).

Rozdział 5

Przepisy przejściowe i końcowe

§ 26. 1. Sprzedawca jest obowiązany podać tekst niniejszego rozporządzenia do wiadomości konsumentów w każdym punkcie sprzedaży, przez umieszczenie go w miejscu swobodnie dla nich dostępnym.

2. Ponadto w punktach prowadzących sprzedaż towarów żywnościowych powinny być w taki sam sposób podane do wiadomości konsumentów terminy zgłaszania reklamacji tych towarów.

3. W punkcie sprzedaży należy umieścić na widocznym dla konsumenta miejscu ogłoszenie zawierające adres i telefon Państwowej Inspekcji Handlowej.

4. Przepisy ust. 1 i 3 nie dotyczą sprzedaży obnośnej.

§ 27. 1. Traci moc uchwała nr 71 Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1983 r. w sprawie ogólnych warunków umów sprzedaży detalicznej towarów oraz ogólnych warunków gwarancyjnych dotyczących towarów trwałego użytku, sprzedawanych przez jednostki handlu uspołecznionego (Monitor Polski Nr 21, poz. 118), wraz z zarządzeniami wydanymi na jej podstawie.

2. Uprawnienia konsumentów z tytułu umów zawartych na podstawie przepisów wskazanych w ust. 1 pozostają w mocy do czasu wygaśnięcia tych uprawnień.

§ 28. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Oleksy*

329

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 31 maja 1995 r.

w sprawie podatku od towarów i usług od usług międzynarodowego przewozu drogowego, wykonywanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez niektórych podatników.

Na podstawie art. 5 ust. 5, art. 6 ust. 10 pkt 2 i art. 47 ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 11, poz. 50, Nr 28, poz. 127 i Nr 129, poz. 599 oraz z 1994 r. Nr 132, poz. 670) oraz art. 9 pkt 1 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1993 r. Nr 108, poz. 486 i Nr 134, poz. 646 oraz z 1995 r. Nr 5, poz. 25) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Podatnicy, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów

i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 11, poz. 50, Nr 28, poz. 127 i Nr 129, poz. 599 oraz z 1994 r. Nr 132, poz. 670), płacą zryczałtowany podatek od towarów i usług, zwany dalej podatkiem, z tytułu świadczenia usług międzynarodowego przewozu drogowego, wykonywanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pojazdami zarejestrowanymi za granicą.

2. Stawka podatku wynosi 5 zł od jednorazowego przewozu towarów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. Podatek może być również płacony za okresy tygodniowe, miesięczne lub roczne, jeżeli podatnik złoży taki wniosek w chwili powstania po raz pierwszy obowiązku podatkowego, według następujących stawek:

Poz.	Okres	Kwota podatku
1	2	3
1	tydzień	15 zł
2	miesiąc	50 zł
3	rok	480 zł

4. Obowiązek podatkowy powstaje z chwilą wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pojazdu, o którym mowa w ust. 1, a w wypadku gdy pojazd wjechał na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez ładunku — z chwilą wyjazdu z terytorium z ładunkiem.

§ 2. Zwalnia się od podatku usługi międzynarodowego przewozu drogowego wykonywane następującymi pojazdami:

- 1) samochodami osobowymi i kempingowymi,
- 2) samochodami służb specjalnych, takimi jak: straży pożarnej, pogotowia ratunkowego i technicznego, służby więziennej, a także samochodami urzędów celnych,
- 3) samochodami przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych pod warunkiem wzajemności oraz misji specjalnych i organizacji międzynarodowych korzystających z immunitetów i przywilejów dyplomatycznych,
- 4) pojazdami innymi niż wymienione w pkt 1—3, których dopuszczalna ładowność wraz z przyczepą nie przekracza 1500 kg.

§ 3. 1. Urząd celny obowiązany jest do poboru podatku oraz do jego wpłaty na rachunek urzędu skarbowego, właściwego ze względu na siedzibę urzędu celnego, za okresy pięciodniowe, w terminie do siedmiu dni po upływie każdego okresu.

2. Urząd celny wydaje pokwitowanie zapłaty podatku.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1995 r.

Minister Finansów: *G. W. Kołodko*

330

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 2 czerwca 1995 r.

w sprawie proporcji podziału między banki regionalne obligacji restrukturyzacyjnych na restrukturyzację wierzytelności zrzeszonych w nich banków spółdzielczych.

Na podstawie art. 39 ust. 2 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o restrukturyzacji banków spółdzielczych i Banku Gospodarki Żywnościowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 80, poz. 369) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się następujące proporcje podziału 296 180 sztuk obligacji restrukturyzacyjnych serii D, o których mowa w § 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 16 listopada 1994 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie określenia banków, którym przekazane zostaną obligacje skarbowe, oraz podziału kwoty przeznaczonej w ustawie budżetowej na zwiększenie funduszy własnych i rezerw banków (Dz. U. Nr 122, poz. 595), zwanych dalej „obligacjami”, o wartości nominalnej w dniu emisji 296 180 000 zł, między banki regionalne oraz banki pełniące funkcje banków regionalnych w rozumieniu ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o restrukturyzacji banków spółdzielczych i Banku Gospodarki Żywnościowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 80, poz. 369), zwanych dalej „bankami regionalnymi”:

- 1) 251 180 sztuk obligacji na restrukturyzację wierzytelności banków spółdzielczych zrzeszonych w bankach regionalnych,
- 2) 45 000 sztuk obligacji na zwiększenie kapitału rezerwowego banków regionalnych.

§ 2. 1. Z liczby obligacji, o której mowa w § 1 pkt 1, wydziela się 20% rezerwę na wyrównanie proporcji rozdziału obligacji pomiędzy poszczególne banki regionalne.

2. Podział obligacji na restrukturyzację wierzytelności banków spółdzielczych zrzeszonych w bankach regionalnych następuje wstępnie według proporcji określonych w ust. 3, a ostateczny podział — według zasad określonych w ust. 4 i w § 3.

3. Wstępne przekazanie obligacji następuje proporcjonalnie do kwot wierzytelności banków spółdzielczych zrzeszonych w bankach regionalnych — zaliczonych, zgod-